

Maria van Magdala beurt Simon Petrus op

brief: **Jos Stroobants**
gedicht: **Dirk Hanssens osb**

Pieter,

Toch even dit schrijfsel van mij. Ik weet het wel: mijn geletterdheid is niet echt up to date, maar dat – zo leerde ik al vroeg – verwacht geen mens van een vrouw (maar nu móet het even kunnen). We zijn – ik hoop dat ik ‘we’ mag zeggen, want we gingen door eenzelfde hel met Hém, tenminste in hoofd en hart – we zijn de dagen van onze Meester zijn vreemde kroning niet ‘heelhuids’ doorgekomen: jij niet, ik niet, de broeders of de zusters niet... (We dragen deze scheurende wonde voor altijd mee.) En ik heb gestaan waar géén vrouw ooit zou mogen staan: bij het verminkte lichaam van haar liefste.

Veel is over mij geschreven en gezegd. En dat is goed zo – zij het ook niet altijd wáár. Maar onze waarheid met Hém is binnenwaarts een nooit voltooid verhaal. En ook dát is precies zoals het moet. Jawél, ik ben een veelgelaagde vrouw. Misschien zelfs ook een veel-bé-laagde vrouw, maar daarvoor heeft de geschiedenis al meer dan voldoende gezorgd. Dat is de ellende met geschiedenis: zij weet met liefde geen weg, zoals ze met geen enkele chaos ooit echt in het reine kwam.

En tóch: Zijn chaos is wat ons moet redden. Zoals Hij mij gered heeft, mij heeft opgetild, gezegd heeft als géén ander ooit vóór Hem: Maria! Zelfs voor mij – en tegen alle al té ware waarheid in – heeft Hij zijn vergezicht geopend, en mij geleerd dat zelfs ik het stamelwoord van Liefde weer in de mond kon nemen.

Pieter, er is een zuiverheid die mogelijk is, voor allen en voor iedereen. Zij gaat tekeer in ons, wáár dan ook en hóe dan ook. Ze haalt ons in, ze breekt ons uit. Ze houdt ons samen, zelfs waar ze ons verdeelt.

Wij ‘zijn’ omdat Hij ‘wás’. En is.

En daarom: sla vandaag de bladzij om. Doe het, doe het nu!

Nicolas Régnier,
De heilige Maria Magdalena,
olie op doek, ca. 1660,
Kunsthistorisches Museum,
Wenen.

Dat heb ook ik gedaan – de graftuin weer verlaten zocht ik rotsspelonken op. Maar in de grot waar ik verblijf en schrijf naar jou, hoor ik zijn stem alsof het gisteren was: de dageraad die – weten doe ik zeker – nooit meer tot een einde komt, toch niet zolang ik dromen mag dat diep in mij, in ons zijn hunker verderleeft. Verlangen dat niet sterft, omdat Hij is en wij zijn vleesgeworden geest op aarde zijn, eerder wit en onbevlekt, zo rein dat niemand ooit verhinderen kan dat jij als man en ik als vrouw Zijn liefde tonen aan een wereld die Hem niet begrepen heeft.

Herinner je wat iemand schreef over dat uur van Hem dat gisteren was en dat ook morgen, alle dagen die ons scheiden van de dood belooft te slaan voor mij, voor jou, voor iedereen? Ik schrijf de verzen nog eens over; prent ze je in: je mocht ze ooit – ik bid van niet – verliezen in de chaos die ook nu niet wijken wil maar die ons redden moet. Hier zijn ze (ik leerde ze vanbuiten):

**Je rood doorlopen ogen drentelen in dit dal –
je grauwe haar een pendel: rouw ten voeten uit;
je lippen trillen, glinsterend van zoutkristal:
tezaamgeklitte drift (ooit kilweg uitgebuit).**

**Ik sla je gade, stuiptrek van verlangen
om de voze plekken op te fleuren,
veeg de loze tuiten van je wangen.**

**Streel me niet, tenzij je kunt bevroeden
hoe 't verrijzend lichaam ruimte beuren
zal. Bestrijk de geest die nu gaat bloeden**

**om wat nooit voleind maar onbezoedeld
blijft. Ik neem je mee waarnaar je dromen
vluchten. Noem mij niet je meester. Komen**

doe ik als een vruchtenpit. Ben jij het vlees?

Zijn dat nu Zijn woorden, vraag ik mij gedurig af. Galmen hun echo's in ons beider hart tot wij volmaakt eendrachtig en eenstemmig zijn? Waarom nog twifelen! Hij die was en is, Hij houdt ons samen in een stroom van woorden – de zijne – die we delen.

Pieter, Iemand slaat ons gade; laten wij Hem binnen? Ik voor mij weet één ding zeker: Hij laat ons – beter dan ooit tevoren – Hij laat ons niet meer los.

Onthou: wij 'zijn' omdat Hij 'wás'. En is.

Marie

Alexander Andreyevich Ivanov, *Noli Me Tangere*, olie op doek, 1835, Russisch Museum, Sint-Petersburg.